

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/72/2018
Identifikačné číslo spisu: 7914215023
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7914215023.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mesta Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, proti žalovanému JUDr. D. F., trvale bytom v O., o zaplatenie 68 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 15C/289/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. novembra 2017 sp. zn. 6Co/27/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. septembra 2016 č.k. 15C/289/2015-108 vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 68 € spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,25 % od 27. decembra 2013 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vo výroku III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vo výroku IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu na účet Okresného súdu Trebišov súdny poplatok za žalobu vo výške 16,50 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1, § 3 ods. 2 písm. b/, § 25 ods. 1 písm. n/, § 43 ods. 4 písm. b/, § 43 ods. 5 prvá veta zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, § 6 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z., § 3d ods. 3, § 3d ods. 5 zákona č. 135/1961 Zb., § 21 ods. 1 písm. b/ O.s.p, § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 15, § 21 a § 69 ods. 2 Štatútu Mesta Košice, čl. 15 Organizačného poriadku Mestskej polície v Košiciach. Súd dospel k záveru, že žalobca Mesto Košice je subjekt s právnou subjektivitou, keď ide o právnickú osobu, ktorá má spôsobilosť byť riadnym účastníkom konania. Žalobca súdu predložil poverenie, z ktorého vyplýva oprávnenie zamestnanca - povereného náčelníka Mestskej polície, zastupovať v zmysle § 21 O.s.p. žalobcu v konaniach pred súdom. Menovaný je oprávnený na všetky právne úkony pred súdom, a teda aj na podanie žaloby. Žalobca ako správca cesty (na ktorej bolo vozidlo žalovaného zaparkované) odstránil vozidlo žalovaného a náklady na jeho odstránenie si uplatnil od žalovaného ako prevádzkovateľa motorového vozidla. Žalovaný stál na mieste určeného pre ťažko zdravotne postihnuté osoby, pričom parkovacie miesto bolo označené zvislou

dopravnou značkou. Oprávnenie na odtiahnutie Mestu ako správcovi cesty vyplýva z § 43 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. Oprávnenie Mestskej polície na výkon odtiahnutia vyplýva z poverenia Mesta Košice v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 564/1991 Zb. a článku 15 Organizačného poriadku Mestskej polície v Košiciach. Žalobca výkonom oprávnenia odtiahnutia poveril Mestskú políciu Košice, ktorá je jeho organizačným útvarom, keď Mestská polícia môže byť poverená aj ďalšími úlohami. Mesto Košice tak výkonom tohto oprávnenia poverilo svoju existujúcu zložku. Je na výbere správcu, aký prostriedok na odstránenie vozidla zvolí, pričom v danom prípade zvolil technický prostriedok - odtiahnutie motorového vozidla. Žalobca ako vlastník a aj správca cesty mal oprávnenie odstrániť vozidlo stojace na mieste vyhradenom pre osoby ťažko zdravotne postihnuté a toto oprávnenie aj realizoval (cez svoju vlastnú na to vytvorenú a poverenú zložku) a vozidlo žalovaného odstránil. Na tomto základe žalobcovi vzniklo právo žiadať od žalovaného náhradu vynaložených nákladov, nakoľko zákon č. 8/2009 Z.z. striktné špecifikuje, kto má dané náklady znášať. Mestu vznikli náklady vo výške 68 € v zmysle cenníka odťahovej služby Mestskej polície. Žalovaný síce namietal výšku uvedených nákladov, avšak na preukázanie tvrdení nepreukázal žiadne dôkazy. Súd s poukazom na výšku žalovanej sumy nepovažoval za potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, nakoľko by niekoľkonásobne prevýšilo výšku sporu. Navyše žalobca presne vyšpecifikoval, z čoho pozostáva táto suma a žalovaný jednotlivé položky nespochybnil. Rozhodnutia, na ktoré žalovaný počas konania poukázal (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/2/2013 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 70/2013) nepovažoval za aplikovateľné na prejednávany prípad, keďže išlo o iný skutkový aj právny stav veci. Súd žalobcovi priznal čiastočne ním uplatnený úrok z omeškania, keď v prevyšujúcej časti (nad zákonom stanovený rámec) úroky z omeškania zamietol. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu súd rozhodol v zmysle § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch I. III. a IV. podal odvolanie žalovaný.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. novembra 2017 sp. zn. 6Co/27/2017 rozsudok súdu prvej inštancie, okrem výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP) a žalobcovi priznal nárok proti žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav a vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie. Z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil rozhodnutie, a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku a na ne poukázal. Uviedol, že žalovaný opätovne argumentuje skutočnosťami, ktoré už uvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite a správne v rozhodnutí vysporiadal, a preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd opätovne (na základe prijatých právnych záverov) zdôraznil, že Mestská polícia v Košiciach bola ako vnútroorganizačný útvar správcu pozemnej komunikácie (za splnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovení § 43 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z.) oprávnená odtiahnuť predmetné motorové vozidlo. Za neopodstatnenú považoval námietku žalovaného, že v danom prípade došlo k neprípustnému preneseniu výkonu správy miestnych komunikácií na iný subjekt. Za neopodstatnené považoval aj námietky žalovaného, že žalobu za žalobcu podpísala neoprávnená osoba. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), a to vo výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 68 € s príslušenstvom. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, pričom odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami. Mal za to, že žalobu za žalobcu podpísala neoprávnená osoba, keďže k žalobe nebolo pripojené poverenie alebo splnomocnenie na podpisovanie tohto právneho úkonu. Zároveň v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože Mestská polícia nebola oprávnená na postup podľa § 43 zákona č. 8/2009 Z.z. a v tejto súvislosti podrobne uviedol svoj právny názor. V dovolaní zároveň namietal nesprávne zistený skutkový stav veci a nedostatočne vykonané dokazovanie. Žalovaný v dovolaní uviedol, že dovolanie by bolo prípustné aj v zmysle § 421 CSP. Žiadal napadnuté rozhodnutie

odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a konanie vo veci zastaviť, ako aj zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. a/ CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) dovolateľ napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým mu uložil povinnosť zaplatiť sumu 68 € s prísľušenstvom, teda rozhodnutie vo veci samej.

11. Žalovaný uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Žalovaný v súvislosti s existenciou vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, pričom odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami.

16. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozsudku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne a v celom rozsahu sa

stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP) a zároveň sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného (na str. 8 až 12 rozhodnutia). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

17. Pokiaľ dovolateľ konkretizoval nedostatočné odôvodnenie k námietke, že žaloba nebola podpísaná žalobcom na to oprávneným subjektom, tu odkazuje dovolací súd na bod 22 rozsudku súdu prvej inštancie. S týmito dôvodmi sa odvolací súd plne stotožnil a odkázal na ne.

18. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s touto námietkou mienil namietať, že žalobca nebol v konaní aktívne vecne legitímovaný, dovolací súd poukazuje, že už v rozhodnutí R 34/1993 vyslovil, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver o aktívnej legitímácii predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017).

19. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

21. Dovolateľ zároveň namieta nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie a nevykonanie ním navrhovaného dokazovania. Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie

skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

22. Argumentácia žalovaného, ktorou zdôvodňuje vadu zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, smeruje k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi. Dovolateľ namieta, že Mestská polícia nebola oprávnená na postup podľa § 43 zákona č. 8/2009 Z.z. Z hľadiska obsahového sa však nejedná o námietky týkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry pojednania veci), ale o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom založili súdy svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/202 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

23. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) taktiež vyplýva, že žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, keď uvádza, že dovolanie by bolo prípustné aj podľa ustanovenia § 421 CSP, pričom namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Po preskúmaní predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

24. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením lex specialis), dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

25. V danom prípade dovolateľ napáda výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení, ktorého výška je 68 € (neberúc do úvahy príslušenstvo uplatnenej pohľadávky). Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby na súde prvej inštancie (dňa 07. októbra 2014) bola 352 € (§ 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy), desaťnásobok tejto sumy je 3 520 €. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (68 € < 3 520 €). Prípustnosť dovolania žalovaného je tak v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ CSP vylúčená.

26. Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP a ani § 421 ods. 1 CSP prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli (por. R 72/2018).

28. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.